

Der har været megen Tale om, og det Udtryk er oftere forekommet, at det stedb­lige eller den paa de stedb­lige Forhold grundede Menighedsbannelse var en ligefrem Tvang. Jeg troer ikke, at det er absolut rigtigt at be­tragte dette Forhold ubelukkende fra Frihedens Standpunkt. Jeg vil med Hensyn til denne Menighedsbannelse efter frit Valg paa ingen Maade nægte, at det muligt kan have stor Be­tydning, at man saaledes selv vælger, hvem man i Menighedsforholdet vil ansee for sin Næste. Jeg troer imidlertid, at det ogsaa un­der den stedb­lige Menighedsbannelse — og det paastaar jeg — kan have meget stor christelig Betydning, at man erkjender sig villig til at ansee som sin Næste i Menighedsforholdet Enhver, med hvem det er givet, at man er kommen i dette Forhold, Enhver, til hvem man er stillet i dette Forhold. — Det fore­kommer mig at være aldeles indlysende, at Frimenighedsbannelse er principielt forskjellig fra Sognemenighedsbannelse, og jeg maa der­for i Hensyn til, hvad jeg nævnte, holde for, at en saa væsentlig Forandring ikke bør fore­tages i Folketirken, saalænge Kirken er umyn­dig, saalænge den staaer under Bærgemaal. Det forelagte Udkast til Lov om Valg- og Hjælpe­menigheder er affattet saaledes, at det gaaer ud paa at skulle blive en almindelig Lov om Frimenigheder i Folketirken. Det er netop med Hensyn til denne Charakter, at det er tilstrevet, at Loven skal blive en almindelig Lov, at jeg ikke kan stemme for Forslaget, og at jeg har troet at burde anføre, efter min personlige Oberbeviisning, hvad jeg her har nævnt derimod. Men unægtelig er den Be­vægelse, der har fundet Sted i Retning af Frimenigheder, af saa stor Betydning, at der er al Høje og Anledning til fra Kirkens Side at komme den imøde, forsaavidt det kan skee. Det vil efter min Mening kunne skee, naar der for enhver enkelt Frimenighed, der dannede sig, blev givet en speciel Lov, hvorved den blev optagen i Folketirken. Ellers vil jeg ikke kunne stemme derfor, og idet jeg saaledes

fra mit Standpunkt gjør en Indrømmelse ved at ville stemme for, at Frimenigheder kunne komme ind i Folketirken, saa maa jeg dog til­lige sige til, at der er et Forhold, som jeg ved Siden deraf maa ansee det nødvendigt at faae ordnet, og som ogsaa er overensstemmende med, hvad jeg maaskee maatte kalde den høit­ærede Kirkeministers Program ved dette For­slag, forsaavidt nemlig deri tillige er Tale om en Kirkecommission. Jeg mener nemlig, at naar jeg skalde stemme for særlige Love om Frimenighedens Optagelse i Folketirken, vilde det kun være, dersom der tillige blev givet Kultusministeren de fornødne Midler til at kunne faae en Kirkecommission nedsat, eller om man ikke vil give den dette Navn, overhovedet en Commission af lignende Art; og af denne Commission ventede jeg da, at den vilde, om det endogsaa ikke udtrykkeligt var forelagt den, ikke kunne undgaae at komme ind paa Spørgs­maalet om Grundlovens § 75, om at Folke­kirken kunde faae en Forsatning. Jeg veed, at der er meget stor Tvivl om, hvorvidt det vilde af indre Grunde, som jeg maa respectere, være muligt, at det skete, men jeg forestiller mig det heller ikke nødvendigt, at en saadan Forsatning skalde fremkomme yderlig detailleret, men jeg mener blot, at det maa være ønskeligt, at der kunde komme saa megen Enighed tilstede, at Kirkens Tilværelse kunde blive knyttet til en saadan Form, at den i Fremtiden vilde kunne komme til at yttre sig.

Madsen: Den ærede første Taler (Bar­fod) har sagt, at Kirkeministeren efter hans Mening ikke alene var en overflødig, men ogsaa en skadelig Person, men jeg er af en al­deles modsat Mening, og denne har jeg faaet be­styrket ved de Udtalelser, der saaldt fra den ærede sidste Taler, som meente, at Folketirken befandt sig i en umyndig Tilstand og ikke kunde komme til orde. Jeg troer, at saalænge vi have en særlig Kirkeminister, er det gjen­nem ham, at de, der ikke særligt ere re­præsenterede her paa Rigsdagen med Hen­